חמורה טו, ב) ניומה נ. ושם נסמן],
 ג) חמורה טו, ד) [סוכה נ: יבמוח מו.
 סה: זבחים לח. מנחום יט. פב. חמורה
 טו: יח: נדה לו:], ד) ס״ה שעשה ב״ש, ו) הוראתי יעב"ך, ו) ב"ש, ה) ת"כ פ' ויקרא, ע) ב"ש מ"ו, י) ולא מיתוקמא כנייל בייש. ל) ובמדבר יבו. ל) ומנחו פנחס וז, מ) ובמלבר בז, () ווי מ) [ויקרא ד], ע) ב"ם מ"ו,

תורה אור השלם

תורה אור השלם תורה האור האור האור היאנר אלי הנני מפרך הדביהון התחיק אחור לקודע לקודע עמים לורצף אחיר אחור אורצה אור בראשים מצרים עביד בראשים מנושה בראשים עידור בראשים מה הבראשים מה הבראשים מה הבראשים מה הבראשים מה הבראשים בראשים ברא

מוסף רש"י

ילמד סתום. שמיפרה בעליה ושעיברה שמח, דלא ידעינן דאי אימנהו בלבור אי לא, להכי קרי סמום, מן המפודש. ולד וממורה ושמחו בעליה, שמפודש לנו דאינן ומממו בעליה, שמפורט לני לחיקן הלכור (תמורה מיה). וכי רבין אפשר כלבור (תמורה מיה) לא לחמכה להכך שלשה בלבור למיתה, משום דלה משמחת להי לבכור, לא לענין מיתה ולא לענין הקרבה, דהא לא מתרמי בלבור לעולם (שם מיה). הדרן עלך חורו בית דין

תוספות הרא"ש

תוספות הרא"ש

בהוראת ב"ד עם הצבור וב"א ה"ב נשוחאו ברום להצבור ברים דשב לוו יביאו ב" עם הדע ברים להו עלה ברים לא אמר רב אות שבט לוי יביאו בי אות ברים לא אמר רב אות שבט לוי מילו חלק בארץ אינם קרוים קהל. אינו קרוי קהל דכל אותן שלא מילו חלק בארץ אינם קרוים קהל. מקרי קהל מ"א מרוב קראם עם מילו בו עוד ברים (ניתוד) [נחי] דלא בביר שקולים עם הקהל וכצבור מקרי של המאת בב"ד שותפים "" כל "דר" ברחה "בדר" של א איד ה לא איד אל העו אמלתיה ומתוקמא שפיר כריש: א"ה בצרי שותפים "ב"ל העו אמלתיה ומתוקמא שפיר כריש: א"ה בצרי הוא דרב יוסף דוא שני עפיר האיד ברים הים לא הייב לא הוי אל א"י אל הוי אל א"י אל הוי אל א"י אל הוי אל א"י אל הוי אל מב"א הוי אל הוי אל מב"א הוי אל הוי אל מב"א הוי מב"אן שני פרים. להור. לו או אחרה פרים ומנשה בתיה לותה. לותה לותה לותה לותלות אורה. בתילותה לותלות אורה אורן בברלה האיד בביר מולדה אורה בתילותה אורן בברלה הוור הולדת אחריהם. פי׳ כשיבואו לידי חלוקת הארץ בנים אשר הולדת אז

תמורה בפ' יש בקרבנות יחיד (ד' מו:) אמר ר"ש בן לקיש ארבע נתנו להם דמחות והחמישי "רעה ויחד ניתנו שיהיו נוהגות בתקו" א' ומספק העמידום על חמש שיהיו חמשתן מחות ואי ס"ד דארבע ניתנו להם בלבור הנך כולהו ד' מחות מי איתנהו בלבור הא לא משכחת לה דאפשר בלבור אלא שנים

ון נושכות מה לחופתי בנבור חומו שלה מו וחו לא אלא על כרחך ילמוד סמום מן המפורש. וקא דייקא מהא מחניתא דכי היכי דאמר ר"ש ה' חטאות מתות ביחיד ולא בלבור דמההיא דוקיא דייק ר"ש דמיד ולא בשותפין דהיינו ב"ד משום דאי אתה יכול לומר ולד חטאת בשותפין דאי אתה יכול לומר ולד חטאת בשותפין שאין השותפין מביאין נקבה דפר ושעיר הוא דמביאין ואי אתה יכול לומר תמורת חטאת בשותפות שאין תמורה בשותפין השמתו כשומבות שנון ממוים בשומבין דעלמא וכ"ש בב"ד דה"יו חגן במסי ממורה (דף יג.) אין השומפין עושין חמורה וילמוד סמום מן המפורש מה מלינו בולד חטאת ותמורת חטאת ביחיד הנית וכת מטח ותנותו שטחם בימד דברים אמורים ולא בשותפין אף חטאת שמחו בעליה ושכפרו (על) בעליה ושעברה שנתה ביחיד ולא בשותפין העברה שמת אחד מן השותפין קרבה הלכך הא דקמני מת אחד מ"ד פטור הלכך הא דקמני מת אחד מ"ד פטור לא מתוקמא אליבא דר"ש:

הדרן עלך הורו בית דין

הורה כהן משיח. הורה שוגג ועשה מזיד או שהורה מזיד ועשה שוגג פטור מקרבן שהוראת כהן משיח לעלמו כהוראת ב"ד ללבור מה הוראת ב"ד ללבור אין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת מעשה אף הוראת כהן משיח לעלמו אינו חייב אלא על העלם יבר עם שגגת מעשה כדמפרש בגמרא לאשמת העם הרי משיח כלבור וכי הורו בית דין מזידין ועשו קהל שוגגין אחר בית רן נחידן ונחון האגם מעשה לחדיה והוו יחידין ומיימו כל חד לחדיה והוו יחידין ומיימו כל חד וחד כשבה או שעירה אבל כהן משיח כי הורה מזיך ועשה שוגג לא דיניה כי הורה מזיך ועשה שוגג לא דיניה כיחיד ופטור לגמרי דהכי אמרינן בפרק בתרא (דף יא.) מעם הארץ ס פרט למשיח דחינו מביח קרבן בשגגת מעשה: במ׳ שוגג ועשה שוגג מכיח פר פשיטה. דכי הורה בשוגג ועשה שוגג דהוי שוגג מעליא ומביא פר קרבן: מהו דפימא כיון דאי מסידע ליה. מאיזה טעם הורה שמא היה חוזר בו מאותו טעם וכי שכח ההוא טעמא ואף על פי כן הוא עושה ותולה בהוראתו ראשונה אימא כמזיד דמי ולא מחייב קרבן קא משמע לן: ^ש (שיכול. לגמור מדין קל וחומר שמשיח כלבור ולא לריך למכתב לאשמת העם אע"ג דאילו לא נאמר לאשמת העם היימי למד מן הדין):

אלא מעסה. דכהנים איקרו קהל לייתו פר בהוראה: וכ"ח הכי נמי טפי להו שבטים. לר"ש הויין י"ג שבטים וחנן [ה.] רבי שמעון אומר י"ג פרים פר לכל שבט ושבט ופר לב"ד דלא הוו אלא י"ב שבטים: אלא אמר רב אתא בר יעקב שבטו של לוי לא איקרי קהל. והוא הדין לכהנים דלא

איקרו קהל דכהנים הויין בכלל שבט לוי '' (ואכתי נוקמה) כר' שמעון: **ונססיך** להכל עמים ונסמי אם כארד כואם לוכעך אחריך אחוום עולם כל שיש לו אחוום איקרי קהל. וכהנים ולוים אין להם אחוה: כראובן ושמעון יהיו לי. דבתרי שבטים חשיב להו ושמעון: והה כחיב על שם אחים יקרא בנחלסם. דלנחלה הוקשו אפרים ומנשה לשאר שבטים שיהיו נוטלים בנחלה כשאר שני שבטים ולא לדברים בנחלה כשאר שני שבטים ולא לדברים אחרים הוקשו אבל אין מביאין ב' פרים אבינו חלק להם את הארץ וליום היאך יחנו לדגליהם וכן מלינו במדרש תנחומא [©] דיעקב אבינו תקן להם דגלים וחלק להם הארץ ⁶ וכן מצינו איש על דגלו באותות ⁷⁰ באות אשר צוה להם אביהם שלאותן רוחות שנחלקו לשאת מטתו לאותן רוחות חנו לדגליהם והיינו דאמרי כנחלתן כך חנייתן: מאי הוי עלה. אי הוה דוקא הא דאביי דאמר דשמעינן ליה לר"ש דאמר דחטאת השותפין אינה מתה או לאו דוקא: פ"ש דפניא ר"ש חומר וכו': שחין לבור מפרישין נקבה. שאין אתה מולא קרבן לבור שהיתה באה נקבה: שאין ממורה בלבור. דכתיב 0 לא יחליפנו ולא ימיר דלשון יחיד לפניב לכנים מוספנו למו לכנון יחיד הוא ולא לבור ושותפין והכי מפרש בפ"ק דמס' תמורה (דף יג.): שנהכפרו בעליה ושעברה שנחה לח שמענו. חם מתים בלבור אי לא: וכי דנין אפשר משאי הפבר. הא ולד הטאח וחמורת משאי השפר. הא ולד הטאח וחמורת הטאח ושמחו בעליה אי אפשר בלבור וקא אמר מה מלינו: הא לא קשיא דלא הוי דנין אפשר משום דר"ש בחד מקום גמיר להו דכי נלטוו ישראל על ד' חטאות בחד מקום גמיר להו הלכה למשה מסיני שיהיו נהוגות יחד במקום אחד או ביחיד או בצבור וקא דייק ר"ש אי ס"ד בצבור הנך כולהו מי איתנהו יחד בלבור אלא ש"מ דביחיד אמורה ולא בלבור דכי היכי שמתו בעליה ולד חטאת ותמורת חטאת ליתנהו בלבור ה"נ שכיפרו בעליה ושעברה שנחה ליתנהו בלבור דעל כרחין ילמוד סתום מן המפורש והכי אמרינן במס׳

אלא מעתה נייתו פר בהוראה וכי תימא הכי נמי מפי להו שבמים אלא אמר רב אחא ברבי יעקב שבמו של לוי לא איקרו קהל דכתיב הנגי מפרך והרביתך ונתתיך לקהל עמים וְגו׳ כל שיש לו אחוזה איקרי קהל וִכל שאין לו אחוזה לא איקרי קהל א"כ חסרי להו י"ב שבמים אמר אביי ² אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי אמר רבא והא כתיב על שם אחיהם יקראו בנחלתם לנחלה הוקשו אולא לדבר אחר ולא והא חלוקין בדגלים כנחלתן כך חנייתן כדי לחלק כבוד לדגלים ותא חלוקים בנשיאים ההוא לחלוק כבוד לנשיאים דתניא שלמה עשה ז' ימי חנוכה ומה ראה משה לעשות שנים עשר ימי חנוכה כדי לחלוק כבוד לנשיאים מאי הוי עלה ת"ש שחות מתות ל"ש אומר בחמש חמאות מתות שחות פתות פ ולד חמאת ותמורת חמאת יוחמאת שמתו בעליה וחמאת שנתכפרו בעליה וחמאת שעברה שנתה יואי אתה יכול לומר ולד חמאת בצבור שאין צבור מפרישין נקבה ואי אתה יכול לומר תמורת חמאת בצבור שאין תמורה בצבור ואי אתה יכול לומר חמאת שמתו בעליה בצבור שאין צבור מתים שנתכפרו בעליה ושעברה שנתה לא שמענו יכול ימותו אמרת ילמוד סתום מן המפורש 4 מה מצינו בולד חמאת ותמורת חִמאת ושמתו בעליה ביחיד דברים אמורים ולא בצבור אף ישנתכפרו בעליה ושעברה שנתה ביחיד דברים אמורים ולא בצבור ייוכי דניז אפשר משאי אפש' ר"ש בחד מקום גמיר:

הדרן עלך הורו בית דין:

הורה יכהן משיח לעצמו שוגג ועשה שוגג ישוגג ועשה מזיד מזיד מביא פר ועשה שוגג פמור ישהוראת כהן משיח לעצמו כהוראת ב"ד לצבור: גמ" שוגג ועשה שוגג מביא פר פשימא אמר אביי הכא במאי עסקינן כגון שהורה ושכח מאיזה מעם הורה ובשעה ישטעה אמר הריני עושה על דעת יהוראתו דמהו דתימא כיון דאילו

ל) כ"ה ב" רפינו בגמ": ב) ב" רבינו נכונה מאד ועל ב" שלנו ממהו הראשונים: ג) ב" רבינו נכונה דהמסקנא לעיל דאף בשבט א' בהוראת ב"ד הגדול חייבים השאר בגריכה:

בוח א מיי׳ פי״ג מהל׳ שגגות הל׳

נ. מם ב ג ד מיי' פ"ד מהל' פסולי מוקדשים ה"א: א ה מיי' פט"ו מהל' שגגות הלכה

א סמג עשין ריו: ב ר מיי׳ שם הלכה ב והלכה ג ממג שם: ג ז מיי׳ שם והל׳ א:

דח מיי שם הלי ב:

רבינו חננאל

אמר קרא כי לכל העם בשגגה עד שתיעשה שגגה ע"י אחרים גול וקא אל הוצרט העל שנה עד שתיפשה שנגה ניי אחרים המעשה. ועיקר זה אותה המעשה. ועיקר זה אותה דף ג עיא) יכול הורו ב"ד דף ג עיא) יכול הורו ב"ד דף ג עיא) יכול הורו ב"ד לאביי בין לדבא האי אשמעינן כר: וצריכי תרווייהו. פיי בין וצשהת לשנה היה אמינא אפי ורובה לכל המעם הוה אמינא אפי רובה לא מחייבי ורבה לא מחייבי ורבה לא מחייבי ורבה לא מחייבי ורבה לא מחייבי ב"ד בהדייהו קמ"ל אמיני העדה נשתה עד דעבדי ב"ד בהדייהו קמ"ל לכל מצות והא בעבודת כנשתה אקשינן היכי ילפינן מהני קראי כ"ב" ופרקינן אתיא מעיני פרקינן אתיא מעיני פרקינן אתיא מעיני כחלם מצות והא בעבודת כוככים מקינו פיי כחיב הכא מעיני פיי כחיב הכא מעיני פיי כחיב הכא מעיני הקהל וכתיי התם מעיני העדה. הידול מי מייתו שאר שבטים כל שבט פר אי לא כי שמענא ליה לרי יהודה בדי שבטים ליה לרי יהודה בדי שבטים דאיכא למימר על כן חייב השאר הואיל זוי הן רוב הכל השאר הואיל זוי הן רוב הכל ון מיי עשו. אבל שבט אחר ון מיי עשו. אבל שבט אחר ון מי עשו. אבל שבט ארו למפשט דשבט אי לרי יהודה למפשט דשבט אי לרי יהודה שמען אומר שני פרים. במאי שמען אומר שני פרים. במאי שבטים ריש ז'י פרים בעי שבטים ריש ז'י פרים כעי במתני אלא אם או רוי מאר ביני אלא לאו ר'י יהודה פי מאר עליק מאר לווא לי ביני אלא לאו ר'י יהודה פי מאר מארן מיעון בתורא בעי אלא לאו ר'י יהודה פי מאר שמעון בו שלעון האוד עליה אלא לאו הול הב'י שבטים והן רובו של קהל הוא הבא בשאים ואור ומן אובו של קהל הוא קשיא לך היכי מוקטיון הני מלי בי וריש כאן ושמעיון לריש במתני דבעי פר פר לכל שבט. מיים או לרי ורביר עד השתוא לא היי שמעון בי מיים או אי ליי שמעון במוני דבעי פר פר לכל שבט. מיים או אור השמעון בי משמעון בי משמעון בי מיים או אי היי שמעון בי השתוא לי מיים או אי לרי שמעון בירים משיטא לן שבט אי לרי שמעון מיים או אי השתוא לייי בייי אוריי בייי אוריי השתוא לייי משיטא לן שבט אי לרי שמעון אי [מייתי אי] לא ובעיא לקמן: ת״ש דאית ליה בשבט א׳ דתניא ר׳ יהודה אומר שבט שעשה ר׳ יהודה אומר שבט שעשה בהוריית בית דינו אותו השבט